

Men saa skete der det mærkværdige, at da den forrige Regering skulde beskatte Luksusvarer, medtog den alligevel Sveskerne og Rosinerne. Det var ganske mærkværdigt, da Kommissionen netop havde undtaget fra de Varer, som helt eller delvis skulde være Luksusvarer, Svesker og Rosiner; men den Dag, man skulde til at beskatte Luksusvarer, havde den daværende Finansminister fundet, at Svesker og Rosiner netop var Luksusvarer i højeste Grad. Derfor har det ærede Medlem i alt Fald Ret i den Betragtning, at det er forfærdelig vanskeligt at skelne mellem, hvad der er Luksus, og hvad der ikke er Luksus. Hvad der er Luksus den ene Dag, er altsaa ikke Luksus den anden Dag. Men her var altsaa en Kreds af Landets ypperste Mænd paa de forskellige Omraader — de finansielle, de erhvervmæssige —, som alle sammen krævede Importbegrænsning i Henhold til den Liste over Varer, jeg nys nævnte, og det ærede Medlem vil dog sikkert ikke mene, at Mænd som Pinstруп og Tesdorpf saavel som et Medlem af dette høje Ting ikke er ganske fortrinlige Landborepræsentanter; det ærede Medlem syntes jo, at det særlig var Landbruget, disse Foranstaltninger vilde gaa ud over, men disse udmærkede Repræsentanter for Landbruget har altsaa i meget høj Grad været inde paa, at vi skulde gaa til den Importbegrænsning, her var Tale om. Og betragter man den Valutakonferences Betænkning, som blev afgivet den 24. Oktober 1923, altsaa for ganske faa Maaneder siden, viser det sig, at de Mænd, som dannede denne Konference, ogsaa var inde paa, at man maatte gaa til en Importbegrænsning paa forskellig Vis, idet de siger, at det, der bør tilstræbes, maa nødvendigvis være en Forbedring af Handelsbalancen ved øget Eksport og formindsket Import. De siger videre, at der til en Forbedring af Handelsbalancen ved Statsmagtens Indgriben ogsaa kan blive Tale om ekstraordinære Foranstaltninger af handelspolitisk Natur, som ikke behøver at falde sammen med, hvad man anser for en god og sund Handelspolitik under normale Forhold. Endelig siger man, at det derfor maa være Statsmagtens Opgave ved foreløbige Foranstaltninger at formindske Importen af saadanne Varer, der ikke er nødvendige for Landets Økonomi.

Den ene Kommission efter den anden har altsaa beskæftiget sig med disse Forhold, og i al Almindelighed er i hvert Fald langt den overvejende Del af disse Kommissioners Medlemmer kommet til det Resultat, at det er ganske nødvendigt, at man gaar til en Importbegrænsning, hvis man overhovedet vil stabilisere den danske Valuta, endside forbedre den. I øvrigt praktiseres der jo i Øjeblikket en Importbegrænsning og Regulering, og det sker ganske sikkert med Tilslutning ogsaa af det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte i Gaar om, at Nationalbankens Kreditindskrænkning har bedret vor Valuta — det var netop det Udtryk, han brugte. Men hvad er det da, der praktiseres i Øjeblikket? Fra Nationalbankens Side importreguleres der netop i større eller mindre Udstrækning gennem de forskellige Pengeinstitutter, som Nationalbanken staar i Forbindelse med. Den Kreditindskrænkning, der skulde etableres af Bankerne og Sparekasserne, hørte jo med til den forrige Regerings Valutaplan, det var en af de Ting, man satte Lid til skulde hjælpe noget, og det Cirkulære, som er udstedt af Nationalbanken til de danske Banker og Sparekasser, forudsætter jeg er sanktioneret af den forrige Finansminister; det er i hvert Fald, efter at der er sket Henvendelser til Nationalbanken, og den har udstedt det nævnte Cirkulære, ikke tænkeligt, at man ikke skulde være bekendt med dette Cirkulære. Hvad siger da Cirkulæret? Jeg vil gerne med den højterede Formands Tilladelse citere nogle ganske faa Linier af det. Det siger for det første, at idet Nationalbanken vil tilstræbe at begrænse Seddeludstedelsen i saa vid Udstrækning, som Forholdene muliggør det, „maa de normale Regler for Adgangen til at opnaa Lombardering og Rediskontering i Nationalbanken i Fremtiden væsentlig begrænses“. Og saa siges der videre:

„I Overensstemmelse hermed maa Nationalbanken henstille til Landets Pengeinstitutter at indrette deres Kreditgiven saaledes, at de i saa ringe Udstrækning som muligt udsætter sig for at fremkomme med Laanekrav til Nationalbanken.

Banker og Sparekasser bør derfor indskrænke deres Kredit i det Omfang, dette er foreneligt med en *Deflations-Politik*,